

Слободан Благојевић

(АНЂЕЛИ БЕЛИ, УЗМИТЕ МЕ)

Анђели бели, узмите ме
на своја тамна крила,
и крв златну изнад сени
што се у лев сетан слила

Вратићу се, мир у души,
брзацима гипке пути
Срце нека лицем лепим
здравље ума сад угуши

И тако ћу у сферама
где цветови веју вечни
целу болест зажелити
коју не бих смео штети

Разлистати невин свет
у његовој нежној чами,
садржином белих звезда
смехом зденца у осами

А са маском свег простора
кроз бојазни дивљих звери
прелепога пустит слепца
очи и слух да усмери

Узмите ме бели облаци
на ведре ваша крила
где смисао протечаће
нагим телом из мог била

(ВОДЕНА ПЛИСКА)

Водена плиска воли своје мехуриће
Даје тајни им свет
својих надморских плућа

Завуче понегде се у муље
своје мождане жеге
Крљушт јој шапне кроз прсте
о писку
искисло зелено лишће.

Носи у себи велику чежњу
И кад искочи изнад своје коже
ваздух јој се занесвести
Пуцне низ склиско сунце
одблесак заносне ширине

За собом нечувен пијук однесе
Преврне у незнан отисак очи
И шири измишљеним дубинама
пољубац у ватри својих водених усана